

Легенда про вічне ЖИТТЯ

Іван Франко

1

Олександр Великий весь світ звоював
І отеє в Вавілоні мов бог раював.

А побожний аскет вік в пустині прожив
І молитвою й постом богині служив.

Наче сонце, що разом прогонює тьму,
Так богиня в опівніч явилась йому.

Прихилилась і мовить: “Мій вірний слуго,
Чим тебе вдоволить? Чи бажаєш чого?”

Аскет мовить:

“Хоч яке се життя і трудне, і сумне.
Дай, щоб старість і смерть оминули мене”.

Богиня мовить:

“Ну, як се в тебе дар найцінніший з усіх.
На ж тобі сей малий золотистий горіх.”

Одну нічку не спи, один день промовчи
І, очистивши ум, сей горіх розтовчи.

Шкаралющу в огонь, а розкусиш зерно.
Дасть тобі молодим вічно жити воно.

2

Цілий день промовчав, і не спав усю ніч,
І готовивсь аскет на великую річ.

Ось огонь розпалив із пахучих полін
І кадило в огонь щедро кидає він,

І закони господні проходить умом.
Щоб очистити ум, не схибити притьмом.

Та ось сумніви в серці повстали страшні:
“Вічно жить — молодим — ну, пощо се мені?”

Чи вертати у світ, де панує борба?
Чи ось тут вічно жить? Се ж безумство хіба!

О богине, прости! Я згрішив, бачу сам!
Та безцінний твій дар комусь іншому дам.

У нас цар молодий, богорівний наш цар!
Богорівним зовсім його зробить твій дар.
Міліонам він сонце, життя є нове,
Для добра міліонів хай вічно живе.

3

Олександр Великий весь світ звоював,
Та дівчини рабом себе він почував.

Персіянки Роксани предивна краса
В його серці горить, мов пожар, не згаса.

У обіймах його та красуня горда
Наче тає, на груди його припада;

Та хвилинка мине, і він чує, що ось
В її серці вороже ворухиться щось,

І в очах, ще вогких від любові і жаги.
Дикі іскри горять, наче злі вороги.

З її уст вилітають бажання страшні —
Се бажання пожарів, убійства, різні.

Її опертись король не здоліє й на мить:
Там згорів Персеполь! Завтра Суза згорить!

Кліта вбив при вині! Чи любов се, чи чад?..
День у день із небес його кидає в ад.

4

Олександр Великий богині моливсь:
“Дай, богине, щоб нині весь світ
проваливсь!”

Або дай, щоб скінчилася мука моя,
Щоб я знав, чи богиня вона, чи змія?

Чом міняється так, кілько є в дні годин?
І чи в серці її я паную один?

В тій хвилині аскет перед ним опинивсь
І покірно царю до землі поклонивсь.

Вічно жий, царю мій! Хай твої вороги
Згинуть! Ось тобі дар від твого слуги.

Не згордуй! Сей малий золотистий горіх —
Від богині се дар! Моя гордість, мій гріх.

І він все розповів, відки має сей плід,
Що робить, щоб богині сповнить заповіт.

“Міліонам ти сонце, добродій єси, —
Будеш жить вічно юний, як плід сей з'їси”

5

“Вічно жить! Молодим! Справді, божеський
дар!”

І великим, безсмертним почув себе цар.

“Вічно жить! Молодим! А вона? А вона?
Постаріє, зів'яне, мов квітка марна!”

Що без неї життя? Сонце? Небо? Сам рай?
З нею жить! Або радше ти сам умирай!

Вже й не думає цар, до Роксани біжить:
“Серце, ось тобі дар: вічно в юності жить!”

І сказав їй усе, відки має сей плід,
Що робить, щоб богині сповнить заповіт.

“Коли любиш мене, моє сонце ясне,
Дасть безсмертя обом нам зерно те дрібне.”

А не любиш... — урвав. — Кого хочеш
люби!

Ось тобі сей горіх! Що захочеш — роби!

Зчервоніло дівча, в личко вдарила кров, —
Олександр не ждав її слова — пішов.

6

Гей, Роксано, красуне, що думаєш ти?
Чи про те, щоб з царем до безсмертя дійти?

Не про те! Інший жар в її серці горить!
Інший бог там живе! Інший цар там царить.

Він мета її мрій, осолода очей,
Над усіх милий їй генерал Птолемей.

Хоч не любить її і холодний, як лід.
Вона рада свій вік дати за сам його вид.

“Вічно жить молодій, а без нього? О, ні!
Краще він хай живе, дасть безсмертя й
мені!”

Ну ж, поможе сей плід його серце здобуть!

“А як ні, то мені краще в світі не быть”.

Птолемея знайшла і дала йому плід,
І сказала, який в нім лежить заповіт.

А як ніч надійшла, вона тихо пішла,
Олександр в вино трути-зілля влила.

7

Занедужав король, важко стогне, кричить,
А Роксана при нім не ридає, мовчить.

Головами хитають старі лікарі,
І тривога, як ніч, залягла у дворі.

По всім краю йде вість, наче змора та сон,
І сумує весь край, і рида Вавілон.

Ось у строях, білилах, рум'янах ціла,
В Олександрів покій куртизана ввійшла.

“Вічно жий, царю мій, на потіху для всіх!
Ось від мене тобі чудодійний горіх!”

Се богині є дар. Як з'їси те зерно.
Вічно жить тобі дасть вічно юним воно.

Спалахнув Олександр: “Нещасна, дрижи!
Від кого маєш плід сей? По правді скажи!”

Та дівча не дрижить, не спускає очей:
“Мені дав його твій генерал Птолемей”.

8

Олександр у болях жорстоких лежав
І в руці своїй плід чудодійний держав.

“Вічно жить і любить! День за днем! День
від дня!

А життя — то борня! А любов — то
брехня!”

Вічно жить у борні! Биться в сітях брехні!
День за днем! День за днем! Без кінця! Ні,
ох, ні!

Не для нас, о богине, твій божеський дар!
Хоч над світом я цар, та над серцем не цар

Міліони людей можу вбить, погубить.
Та чи змушу кого мене вірно любить?

Вічно жить! О богине, се жарти, се сміх!
Вічне щастя чи дасть сей чудовний горіх?

А без щастя, без віри й любові внутрі
Вічно жить — се горіть вік у вік на кострі!

Ні, богине! Візьми свій дарунок назад!
Я в нірвану волю, чи в Олімп, чи у ад!

9

Серед болю в постелі підводиться цар,
І побожно цілує чудовний той дар,

І в тріскучий огонь із пахучих полін
Чудодійний горіх бистро кидає він.

І здалось, що вже біль не так люто палив.
Мовби в збурену кров охолоди налив.

Прояснів його ум, серце збулось химер,
А в опівніч саму Олександр умер.